

HIVATÁSBÓL-NYILVÁNOSAN

***

A rendszerváltás óta lejtmenetben, tévúton? –

avagy:

25 év után ELEGÜNK VAN A KIFOSZTÓ-KÖNYÖRTELEN KAPITALIZMUSBÓL...!

**Recseg-ropog Magyarországon
a rendszerváltozás elmúlt negyedszázada!**

A kabarék kedvelői bizonyára emlékeznek a budapesti Mikroszkóp Színpad egyik korábbi műsorára, amelyben a közkedvelt **Sas József** színész-humorista az országunkban hosszú ideje tapasztalható **hiányosságokra, hibákra** és a súlyos következményű egyéb **működési zavarokra** utaló monológiájában többi között valami ilyesfélét közölt:

Bizony nem ilyen lovat akartunk, vagy legalábbis a lónak nem ezt e részét. Persze az is lehet, hogy egyáltalán nem akartunk lovat.

Igen, régóta mondogatják az átlagemberek, hogy nincs minden rendjén a 26-27 évvel ezelőtti gyökeres gazdaság- és társadalomszerkezeti átalakulásunk körül, hiszen abból adódóan máig vérzik az országunk, akár több ezer sebből is.

Kezdődött minden az ipari és mezőgazdasági nagyüzemek esztelen méretű és gyorsaságú felszámolásával, miáltal másfél-kétmillió embertől vették el — ahogyan a költő, Juhász Gyula egykoron megfogalmazta — az **Élet Anyját**, a munkát, majd folytatódott a művelet az egészségügy, az oktatás leépítésével, a közszolgáltatások megváltoztatásával, az állami szerepvállalások nagyarányú csökkentésével, meg a piac mindenhatóságának alkalmazásával. És miközben a parlament, illetve a széleskörű hatáskört gyakorló tanácsokat felváltó és szűkösebb feladatot ellátó helyi önkormányzatok valóságos jogszabály-gyárakká változtak, miáltal hihetetlen mennyiségű törvény és különféle szintű rendelet zúdult országunkra, kezdetét vette a jogi zűrzavarban való halászás, amely keveseknek sikert hozott, a többségnek azonban vergődést jelentett. Utóbbiak legkiszolgáltatottabbjai lettek a **hajléktalanok**, számuk ugrásszerűen nőtt, s e szerencsétlenek soraiban immáron **százakban-ezrekben mérhető azok száma, akik fagyhalált szenvedtek**.

Döbbenetes tényként terebélyesedett ki a **szegénység pokoli bugyrában vergődők tábora** is. Közöttük **nem kevesen menekültek az öngyilkosságba**.

A társadalompusztulás említett fejleményeivel egyidejűleg azonban létrejött **egy dúsgazdag, de szűkös réteg**. Ennek hogyanjáról, miértjéről csaknem 8 évvel ezelőtt már tájékozódhattunk a **Kincstári Vagyonigazgatóság** volt igazgatóhelyettesének jóvoltából, aki az egyik kereskedelmi rádióknak adott nyilatkozatában tett közzé néhány meglepő adatot:

Becslések szerint, hazánknak, a szocializmus időszakában megközelítőleg csaknem 3000 nagyvállalata volt. E cégek körülbelül 60-70 százaléka az úgynevezett spontán privatizációval, tehát az államilag nem irányított magánosítással, részint mélyen alul értékelve, vagy különböző spekulációk kapcsán ingyen, illetve nagyon erősen támogatott hitelekkel került magánzsebekbe. A kiüresített vállalatokat jórészt szanálták, s e folyamatból származóan szinte kimutathatatlan mértékű, akár több ezer milliárdos kár is érthette a magyar államot.

A felügyelt privatizációról még ezeket közölte a szakember:

Az Állami Számvevőszék 2003-as zárású tanulmányából kiderül: az összes akkori privatizálandó vagyon, forintban kifejezve, 12 ezer 300 milliárdnyi volt, ebből a követhető vagyon sorsa 7 ezer milliárd, ami annyi jelent, mintegy 4 ezer milliárdnyi vagyon magánzsebekbe vándorolt, teljesen eltűnt és követhetetlen.

Az előzőkből adódóan, a magyar népesség mintegy 3 %-át kitevő, körülbelül 300 ezer embert számláló, vagyis a spontán és egyéb módon való privatizációban résztvevő úgynevezett felső elit birtokába jutott az említett javak 48 százaléka.

És még egy fontos dolog, miszerint az egész privatizációs folyamatban rendkívül nagy szerepet játszottak a külföldi multik, hiszen a tőke náluk volt, a bevonásának pedig az lett a következménye, hogy az összes nemzeti jövedelmünk nagyon jelentős része idegen érdekeltségekhez kapcsolódott.

A bajok fő forrása a megelőző 25 év

Nos, az említett gazdasági paraméterekből csak **aggodalommal, feszültséggel teli élethelyzetekre** következtethetünk. Aminek bizony tanúi lehetünk a legszélesebb szinten, ahol a **különböző foglalkozások érintettjei egyre elégedetlenebbek, türelmetlenebbek, hiszen alacsonyok a béreik, kedvezőtlenek a szakmai tevékenységük tárgyi-szervezeti feltételei, nem stabil a foglalkoztatásuk, hova tovább csak a mának élhetnek, a holnapra-holnaputánra nemigen gondolva**. Mindezeknek pedig egyre erőteljesebben adnak hangot, nyilvánosságot az utcai tüntetések, s már nemcsak a fővárosban. Mostanság a sérelmeik miatt a pedagógusok a legkeményebbek, korábban a taxisok, azt megelőzően az egészségügy dolgozói, meg a devizahitelesek panaszkodtak látványosan, a 2014. év novemberében pedig sor került a már mindenféle bajt-gondot summázó **Közfelháborodás Napjára**, csaknem ország szerte. Ez utóbbi rendezvényen félreérthetetlenül hangzott el, hogy voltaképpen **az elmúlt 25 évünk szolgáltatta a különféle problémák fő forrásait**, jelesül amiatt, mert a vezetői elit az 1990-es kezdetektől fogva **korántsem ember-, sokkal inkább profit-központúan cselekedett és ma is cselekszik** miáltal **folyamatosan növekednek a gazdagok és szegények közötti különbségek**.

Sokak hiányolják, hogy nincs rendszeres és átfogó tájékoztatás a társadalomban zajló folyamatokról, pedig ha nem nézünk a tükrünkbe, az ilyen látottakból való következtetés sem generálja a jobbító változások igényét, szükségességét.

Nos, itt kell elmondanunk, hogy éppen két esztendeje került nyilvánosságra az **Osztálylétszám 2014** című kutatási eredmény, amelyet a **GfK** és a **Magyar Tudományos Akadémia Társadalomtudományi Kutatóközpont** szakmai együttműködésében, valamint a

Heti Válasz és az Origo médiatámogatásával készült, a magyar társadalom osztályszerkezetéről, Néhány ijesztő konktérum az anyagból:

- * Legfeljebb a 2 százalékot kitevő 200 ezernyi ember tartozik az elit tagjai sorába, a nagyon iskolázottak közé, akik a szüleiktől örökölt státuszokban élnek.
- * Szűk 1 millió embert, 10,5 százalékot számlálnak a felső közép rétegek, akik tagjai magasan képzettek, széles körűek a kapcsolataik, aktív közösségi életet élnek.
- * 6 százalékot alkotnak, s félmillióan lehetnek a feltörekvő fiatalok, ők az újtöke, a tudásmenedzsment, az információkezelés gurui.
- * A vidéki értelmiségnek számító 7 százalékhoz 600-700 ezer ember tartozhat, soraikban találhatóak a kisvárosi tanárok, orvosok, helyi közéleti szereplők, vagyis az átlagos, de biztonságos jövedelemmel rendelkezők, akik többnyire állami alkalmazottak, illetve jól menő vállalkozók, rendszeresen nyaralnak, jelentős a nívós kultúra iránti igényük.
- * 17 százaléknyi, körülbelül másfélmillió létszámú a kádári kisember, akiknek nehezek a mindennapjaik, főleg a kisebb településen élnek, állami munkahelyen dolgoznak, főleg irodai munkát végezve, idegen nyelvet alig beszélnek, nyaralni nem járnak.
- * 18 százalékot képeznek az 1,6-1,7 millió emberből álló sodródók. Ez fiatalos réteg, családjuk nem az elithez, hanem a középosztályhoz tartozik, kevésbé képzettek, szűkösek a kapcsolataik, színházba nem járnak, könyveket nem olvasnak, a mindennapoknak élnek, csak az újkultúra-tudásukkal /internet/ juthatnak előre, jelentős részük egyelőre a “mamahotel” viszonylagos biztonságában él.
- * 16,5 százalékos társadalmi részarányal, mintegy másfélmillióan vannak a munkások kategóriába tartozók. Döntően szakmunkás végzettségűek, kis vagyonnal, jövedelemmel rendelkeznek, kultúrát nemigen fogyasztanak, leginkább otthonukban szórakoznak /tévéznek/, barátokkal ritkán jönnek össze.
- * Eme osztálylétszámban legtöbben, 23 százalékos tömegben vannak a bő kétmilliót számláló emberek, a leszakadtak, akiknek anyagi, jövedelmi, vagyoni helyzete rendkívül kedvezőtlen, zömük munkanélküli, közfoglalkoztatott, segélyezett, sokan vannak soraikban rokkantak, öregségi nyugdíjasok, s főleg a kisvárosi, illetve falusi lakóhelyeken élnek.

És most lássuk statisztikai kimutatás szerűen az iménti adatokat:

- Elit (2 százalék);
- Felső közép (10,5 százalék);
- Feltörekvő fiatalok (6 százalék);
- Vidéki értelmiség (7 százalék);
- Kádári kisember (17 százalék);
- Sodródók (18 százalék);
- Munkások (16,5 százalék);
- Leszakadtak (23 százalék).

Hogy mit bizonyítanak eme számok? Nem kevesebbet és nem többet, mint hogy lényegében úgymond velejéig megosztott a magyar nép. Eme állapot pedig ideálisan alkalmas a

társadalom feletti uralkodásra, amely a keresztény-konzervatív, a szociál-liberális, vagy éppen a könyörtelenül szélsőséges jobboldal részéről valósul-valósulhat meg. 1990 óta már többször mód nyílt a két első politikai értékrend működésére, s emiatt bizony voltak és mai is vannak nagyon keserű tapasztalataink. Az esetleg következő harmadik ideológiai berendezkedés természetét pedig kifundálhatjuk a **Ripost** idei március 14-ei internetes tudósításából, amiből értesülhettünk a parlamenti második legnagyobb párt által működtetett ATTILA KIRÁLY AkADÉMIÁN elhangzottakból, melyek az **1848-49-es magyar szabadságharc becsméréseivel**, meg a **véreskezű Haynau dicsőítésével** is foglalkoznak.

Egyébként régóta megy nálunk a papolás a szabadság megtestesítéséről, illetve a demokrácia honossá tételéről. E vonatkozásban az ellentmondás csupán annyi: irdatlan tömegek tapasztalják, hogy a mind sanyarúbb élethelyzetükben, sorsukban egyáltalán nem tudják élvezni sem a szabadságot, sem a demokráciát. A miértre pedig nem ők találtak szakmai magyarázatot, hanem néhány szakember, közöttük **Zsolnai László** közgazdászprofesszor, aki már 2010. január 18-án e tárgykörben így nyilatkozott a NÉPSZABADSÁG azon kérdésére, hogy "Befellegzett-e e kapitalizmusnak?": **Csak a kapitalizmus jelenlegi formájának amelyet végtelenségig spekulatív, pénztöke vezérelt, globalizált gazdálkodás jellemez. Ez perverz kapitalizmus.**

Kettészakadt társadalmakban nincs demokrácia

Máafél évvel később 2011. július 4-én **Ladányi János** szociológus, szintén az említett országos napilapban megjelent interjújában egyebek mellett közölte:

A Kádár korszak azon alapult, hogy csak nyertesek vannak. Nem akarom lebecsülni az állampárti rendszer jóléti vívmányait, Anyáinknak nem kellett sorban állniuk élelmiszerért, volt munkahely, a legtöbb lakásban világítás és fűtés is. A rendszerváltáskor azonban látszott, hogy az állami osztogatásra épülő politika a piacgazdaság körülményei között nem tartható fenn. Ennek ellenére mindig az a párt került hatalomra, amelyik nagyobb hangon ígérte, márpedig fenntartható és nemcsak fenntartható, de fokozható is. A választási lehetőség leszűkült a populizmus jobb- vagy baloldali változatára.... Érdemben egyik part sem mert hozzájárulni a késő kádárizmus óta privilegizált helyzetben lévő, magas jövedelmű és jó érdekérvényesítő képességgel rendelkező társadalmi csoportokhoz. Közben a munkanélküliek nem közelebb, hanem egyre távolabb kerültek a munka világtól. A tartós mélyszegénységben élő rétegeknek lassan már a harmadik generációja nő fel. Ez pedig az egész ország jövőjét meghatározza: **kettészakadt társadalmakban ugyanis nincs demokrácia.**

Nos, eme írásunk vége felé, nagy valószínűséggel már összeáll olvasóinkban a kép arról, milyen tényezők, történések, helyzetek egész sora adja meg a választ a drámai valóságra, miszerint a népköztársaságunk korábbi rendjét több mint két és fél évtizede magunk mögé hagyva, miképpen következhetett be e cikkünk címében említett **recsegés-ropogás.** Amelynek azonban van friss bizonyága is, erről ismét a NÉPSZABADSÁG adott hű képet a 2016. április 2-ai számában két oldalon közölt „Szegények plázája” című riportjában:

“Újra virágkorukat élik a bolhapiacok. Pénzsűkében ugyanis mind többen ott szerzik be a ruhát, cipőt, játékot. Az eladók között pedig egyre gyakrabban látni a kinőtt gyermekruhát koszt pénzre váltó asszonyokat, a mellékesért hajtó családapákat, a napi betevőért áruló nyugdíjasokat...” - így kezdi érdekesítő, tényfeltáró sorait a szerző, majd az alábbi párbeszéddel zárja:

“A piac kapujában mosolygós középkorú párt állítunk meg, s hamar kiderül, mi a jókedvük oka:

- Túrabakancsot kerestem és találtam is egy épp megfelelő jó áron. A párom sem jött hiába, ő is vett egy cipőt – mondja a férfi, Krepesz Gábor, aki büszkén teszi hozzá, hogy a Dunaklanyarban fekvő Zebegény alpolgármestereként dolgozik.

- Nem lesz kínos önnek, ha a választói megtudják, hogy a bolhapiacon vásárol cipőt? – kérdezzük, mire a férfi elneveti magát:

- Ugyan már! Van, aki bevallja, más szégyelli, de ettől még tény, hogy a fél ország nem tehet mást, turkálóban, piacon vásárol!”

Szerkesztői megjegyzés:

Egy ideje naponta halljuk szinte megszámlálhatlan gyakorisággal a kormányzati reklámot, amelynek kibővített írásos változata már a postaládánkba is bekerült: **A Magyar reformok működnek!**

Nos, ha ez utóbbinak a hatásai, megnyilvánulásai a fél ország által látogatott turkálóban, meg bolhapiacokon is megtalálhatók, óhatatlan a bevezetőben említett, a rendszerváltozáshoz kapcsolódó kabarés vélemény kérdésként felvetése: **Persze az is lehet, hogy egyáltalán nem akartunk lovat?**

Kecskemét, 2016. április 20.

Velkei Árpád

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA
a rendszerváltozás veszteseinek készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,
a
FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT!

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**